

Menuts felços

À

Explica la pedagoga Eva Bach, a qui vaig tenir el plaer d'entrevistar dins el cicle "Pessics de Vida", organitzat pel Col·legi de Periodistes de la Catalunya Central, que ens preocupem molt perquè els nostres fills treguin notes brillants a l'escola i molt poc de si hi són felços. Quan ens entrevistem amb els tutors, ens mostren capficats pel suspens en mates i/o per la poca nota treta en llengua anglesa, però ens demanem i demanem poc si el nostre fill és felç dins l'aula: Somriu amb freqüència? Juga amb bons amics? Enfoca amb ganes els dilluns? I, sobretot, per què i com puc modificar-ho?

Sigui per les presses del dia a dia o per la poca importància històrica que s'ha donat a alguns temes, encara avui ens costa parar i fixar l'atenció en qüestions importants com la gestió de les emocions dels més petits. Si, de fet, prou feina tenim amb la pròpia, no? Preguntem poc, escoltem de tant en tant i ens incomodem sovint. Som éssers emocionals poc avesats a parlar i acceptar emocions. I ens costa desxifrar si els nostres petits són felços. L'Eva Bach, però, ens obre un canal de reflexió interessant: si estem tristos, si ens passa alguna cosa, si necessitem plorar o riure exageradament expliquem-ho! Fem partícips els nostres petits d'allò que ens passa i, així, amb l'exemple, ells ho entendran i els servirà per aprendre. I, de pas, posats a treballar de valent, fem valdre el seu criteri. De ben segur podrem virar millor algunes situacions i la seva perspectiva ens permetrà reaprendre algunes coses importants. Quina extraescolar t'agradaria fer? O, quan et sembla que va millor que preparem la roba per l'endemà? Potser ens sorprendria escoltar allò que guarden per dir, a l'espera que algú els pregunti.

Això no implica, és clar, acabar generant petits dictadors que manin i ordenin a casa. Mereixeria un capítol a part. Però sí éssers autònoms, amb opinió i criteri, guiats pels adults que, amb aquestes accions, fan pinya i equip. I esdevenen bons líders i bons referents, i ajuden al creixement físic i emocional dels menuts.

Cert és que conciliar feina i rol de pares és complicat. Per això, cada vegada veig més clara la importància que té pensar bé, escoltar bé i dedicar temps de qualitat als petits de casa. Potser no és tanta la quantitat de temps que els regalem sinó la qualitat i l'estat emocional en què ens trobem quan estem amb ells. Ens passem els dies llegint manuals sobre com hem d'enfocar l'educació dels més petits, què hem de fer perquè estimulin ràpidament els seus sentits i creixin sans i espavilats. Tenim clar que han d'aprendre a caminar i a parlar i també a menjar autònomament, però, i de les emocions? Qui en diu alguna cosa de les emocions? No ens n'oblidem i tinguem clar que tenim una eina instintiva i fàcil preparada per començar a treballar en aquesta línia: la capacitat d'observació. Els detalls ens donen informació i pistes, i també serveixen els més petits per orientar-se i agafar referents. Ho tenim tot per posar-nos-hi de debò.

Ah, i me n'oblidava, també comptem amb un guia expert que ens acompanya sempre. Si ens sentim perduts, ell pot ser la nostra brúixola incansable. No parlo de llibres de capçalera, ni de consells d'amics i experts, em refereixo al nostre company del bàndol esquerre, aquest que bombeja i, sense massa arguments, ens fa saber si allò que estem fent és o no el millor que podem i podríem fer. El llenguatge del cor serà, sense dubte, el nostre gran aliat en aquesta cursa que té com a meta formar infants que creixin sans, espavilats i felços.